

Ismerlek téged

Ismerlek téged,
Tudom, még mindig követsz,
És nyelved madarai szótáram morzsáin enyelegnek,
Szaladj bánatom éje felé
A vízből, melyet nosztalgiával sóznak.
Ismerlek téged,
Megkereszteltem emlékedet az ősz színeivel.
Kegytlenséged növekszik arcom talajában.
Ismerlek téged,
Hagytalak elrepülni,
Mint madarat, mely
Jobb, ha nem emlékszik a búzámra.

Ki vagy te?

Nem hívtalak látogatóba.
Ki vagy te?
Én az ajtó vagyok, melyet félig nyitva hagytál,
Mikor elindultál holnapod felé,
A fény, mely felvillan szemedben,
Amikor egy ölelésről szóló költeményt olvasol,
Az vagyok, kit az ő nyelvén idézel,
És ez segíti sós szomorúságod,
Ha beszűkülnek a szavak jelentései,

A hang, mely hennával ékesített,
Valahányszor gondatlanságból megszimogatta arcodat,
A fal, melyet álmodban emeltél,
És elfeledted ráakasztott szeretőid nevét.
Az emlék, mely elfelejtett kilépni az életedből
Miként azok, akiket szeretted.

Visszatérve

Hallom a lépteik hangját,
A lelküket ahogy visszatérnek.
A fehérség méhébe visszatérő verset,
A reményt az elfojtott sírásban,
A szél szájába visszatérő levegőt,
A hajnal szándékába visszatérő harmatot,
Magamat, anyám kívánságaihoz visszatérve.

A táskám

A táskám tele van elővigyázatossággal,
Gombokkal, kicsikkel, nagyokkal,
Tűvel és fekete cérnával,
Bevarrni szíven és ruházaton keletkezett sebeket,
Zacskóval hányinger esetére,
Mely az itt élőknel gyakori manapság,
Nedves törülközővel, sminkkészlettel, aprítógéppel.
A táskám tele van haszontalansággal
Fényesítővel hosszú utakon eltaposott cipőimhez,

Mobillal, sok ember nevével, akikre már nem is
emlékszem,
Ócska szemüveggel, melyet
A látszerésem írt fel,
Arra célozva, hogy nem látok az orromon túl,
Cigaretta és öngyújtó, szárított virágok,
Költeményekkel teli lapok,
Búcsúzásokba belefáradt zsebkendők,
És még kérdezed, mitől fáj a hátam?

Nem vagyok itt

Nem vagyok itt.
Nem figyelek rád.
A fejemben a zaj elfelejtette befejezni a hívást.
Ablakaimat kitárom az éjszaka rozsdás asztalaira,
A késekre, melyek a szeretők nyakába ragadtak,
Koporsókra, melyeket a várakozás dallamára készít az éj,
Gazdátlan katonai bakancsokra,
Zsákokra, melyeket megpakolt az űr,
Tengerekre, melyek felbőfögik azok imáit,
Kik meghaltak az életbe vezető úton,
Dalokra, melyek kigúnyolják az eltávozottakat,
Az égre, mely meghúzza a hajnal fülét,
Házakra, melyek megváltoztatták nevüket
Kopott színű zászlókra,
És torlászokra, melyek homokja elszaladt
Az ébresztő beszédek zajától
Mivel senki nem hagyott olvasni
Kérlek ne karcold meg a csendemet
Nem vagyok veled
Valaki lógni hagyta a telefont a fejemben
Aztán leengedte a függönyt.

Interjú egy szír maradványaival

Mit tett a háború a levegővel?

– szívfájdalommal rendezte be,
só- és füstkonzervekkel.

Mit vártál halálod előtt?

– A hajnal mosolyát, melyet akár egy szerető
képzeletemben megfestettem.

Miről álmodtak a fák, mikor a szélről meséltél nekik,
mely magával ragad?

– Táncról álmodoztak és sok minden másról;
de nem beszéltek róla.

Volt olyan hely az álmaidban, ahol eső esett?

– Igen, elragadott egy éjszaka,
és teherbe ejtett az újabb elidegenedés.

A háború ellenére ugyanaz az ember maradtál?

– Nem, háborúból mindig üres kézzel térsz vissza.

Minden rendben lesz

Minden rendben lesz.

Katonák, kiknek soha nem lesznek emlékeik,

Ház, melynek kiontották belsősegeit,

Árvák, kik nem ismerték szüleiket...

Igen, minden rendben lesz.

Az emlékek,

A könnyek,

A gyászba borult utcák,

Az éjszaka ülései,

Trombózis a szívben.

Minden egyes dolog rendben lesz

Mint ez a kopott mondat.

Minden rendben lesz,

Míg minden elhagyatott.

Életre kelve

Életre kelek,
Mint száraz esernyő
Melynek nem törte el bordáit a szél.
A nagy havazás nem nyitott ki
Egy égre nyíló ablakot.
Gondolataimba merülök.
A várakozás hevének hitt kútnak
Kiszáradt a szeme;
Belefulladok a zavarodottságba,
Mint tenger vizébe a nap
Anélkül, hogy elázna a szemlélők szemében.
Életre kelek
Mint egy fogoly, kit rémálom gyötört
A hosszú életről, melyet ugyanazon abszurd ural.
Életre kelek,
Mint bármely költő, aki inkább a szavak szemében él
és könnyként hullik alá.
A levegő megsiratja,
Hogy túl tudjon élni.

Egy utazás

Miközben az emlékezet járdáján lépkedek,
Lábaimon a feledés pengéivel,
Felidézem arcodat
Amint szemrehányást teszel hosszú gyermekkorom
miatt.
A mohóságtól kitágult,
Pórusaimban bűn dadog
Szívem és megérzéseim között
Himbálózó lehetőségek ijesztgetése erejéig.
Az intuícióm ismer téged,
Ahogy egy gyermek tudja,
Hogy néz ki egy csapdába csalt cukorka,

És a szívem mely pulzusod vermébe zuhan,
Naponta ezerszer is.

Költő vagyok

Igen, költő vagyok.
De nem szeretem nézni a híreket,
És nem sokat tudok a politikáról.
Szívem vezérel úti célom felé
Ahol az elnyomottak, szárnyaszegettek
És árvák gyülekeznek.
Én feljűk sétálok...
Talán költő vagyok,
De nem szeretem az értelmiségiek
Izomfejlesztő összejöveleteit,
Melyeket, mint cipőt hordanak,
Bepiszkítva a frissen feltakarított
Nyugalmam padlóját.
Balszerencsés költő vagyok.
Az emberek nem tesznek különbséget köztem
és egy fa között,
Melynek ágain megtörik a szív, akár a fény,
És elmennek
Mert fárasztja őket az őszi beszéd.

Balázs Boróka fordításai

Shououk Hammoud szír költő, műfordító. 1982-ben született. A Damaszkuszi Egyetemen végzett okleveles bölcsész és műfordító. Három arab nyelvű verseskötetet és két angol nyelvűt publikált: (The night papers, Blind time). Megjelent egy kétnyelvű, szerb-macedón verseskötete is. Válogatott verseit Tajvanon mandarin fordításban publikálta. A palesztin Író- és Újságírószövetség tagja. Számos hazai és nemzetközi költészeti díj nyertese: Charles Baudelaire-díj a költői kreativitásért (2018), Sylvia Plath-érem (2017), Jack Kerouac költészeti érdemdíj (2016), Naji Naaman nemzetközi díj (2014), Arthur Rimbaud költészeti érdemoklevél (2015), Nazik al Malieka-díj (2012), az Alexandriai közkönyvtár díja (2012).

Verseit 18 nyelvre fordították.